

SMOLENICKÝ POSOL

Ročník 7

Číslo 2

JUL 2007

Časopis farnosti Smolenice

Redakcia Smolenického posla na konferencii

16. a 17. júna 2007 sa stretli v Čičmanoch mladí kresťania aktívni v médiách na konferencii *Cirkev a médiá*. Boli prítomní i zástupcovia našej redakcie, ktorí zároveň požiadali o členstvo v spoločenstve Network Slovakia, združujúce kresťanov pôsobiacich v oblasti médií.

Účastníci konferencie si vypočuli prednášky *prof. Jána Duđu, PhD.*, profesora cirkevného práva na katolíckej univerzite v Ružomberku, predsedu spoločnosti kanonického práva a súdneho vikára Spišskej diecézy, ktorý oboznámil frekventantov s podmienkami udeľovania imprimatur náboženským tlačovinám. Problematiku náboženského rozhlasového vysielania predstavil účastníkom *ThLic. Vladimír Slovák*, bývalý riaditeľ rádia Lumen z rokov 1995-2003. (Rozhovor s Vladimírom Slovákom vám prinesieme v nasledujúcom čísle.) Jednou z diskusných tém a úvah bolo i to, či je vhodnejšie pre kresťanský zmysľajúceho žurnalistu pôsobenie v náboženských médiách alebo práca vo svetských médiách. Príkladom novinára kresťana vo svetskom periodiku bol jeden z hostí, *František Múčka*, redaktor týždenníka TREND, bývalý korešpondent Slovenského rozhlasu v Taliansku, ktorí sa podelil o svoje odborné skúsenosti a štýl práce. Organizátori vytvorili priestor pre diskusie a výmenu skúseností medzi účastníkmi konferencie, ktorí mohli získať nové podnety pre svoju prácu.

iš, foto jj

Rázovitá obec Čičmany prijala účastníkov konferencie

Sila priateľstva

Slovo priateľstvo sa začalo vytrácať z našej bežnej hovorovej reči, vytráca sa spomedzi ľudí ako nepotrebné a obmedzujúce. Prestalo byť moderné a zaujímavé. Naozaj stratilo pre človeka svoju silu, vážnosť a dôležitosť?

Ľudia sa ponorili do svojho vnútra, do svojich starostí, problémov, žiaľov a bolestí. Uzamkli svoje srdcia, prestali veriť v pravú silu priateľstva.

Aké príjemné je mať na blízku človeka, ktorý sa vie úprimne tešiť z vašich úspechov a výhier, ktorý vie pochopiť vaše slabé stránky, vaše chyby a nedostatky, ktorému môžete bez obáv zveriť svoje najtajnejšie sny. Dodá vám silu pri vašich pádoch, je vám oporou v chorobe, žiali, podá pomocnú a záchrannú ruku v núdzi a nedostatku. Nečaká odmenu ani vďaku, ale vždy má pre vás milý úsmev a chápacé srdce. Toto je pravý priateľ.

Nedajme sa však pomýliť takzvanými „priateľmi“. Síce vás vypočujú s chápacím úsmevom na tvári, ale idú ďalej keď aj po vašom chrpte, len aby dosiahli svoj úspech a aby sa vyšplhali vyššie. Neboja sa hlboko zašliapnúť vašu dôveru a city. Ich hnacou silou je váš neúspech a váš pád. Ľudia sa boja dôverovať iným. Začali byť opatrní pri výbere svojich priateľov.

„Pane Ty máš srdce otvorené pre každého, Ty si priateľom aj tých, ktorí Ťa ukrižovali. Tvoje láskavé priateľské srdce sa otvára pre každého hoci denne svojimi hriechmi bičujeme Tvoje sväté telo a denne Ťi svojim neuváženým konaním prikladáme trňovú korunu na Tvoju hlavu. Nauč nás pod Tvojím svätým krížom rozpoznať dobrých priateľov, ktorým môžeme zveriť svoje bolesti, starosti a s ktorými sa môžeme radowať zo svojich výhier, a ktorí nám aj zo všedného dňa urobia šťastný deň.“

D. Lančaričová

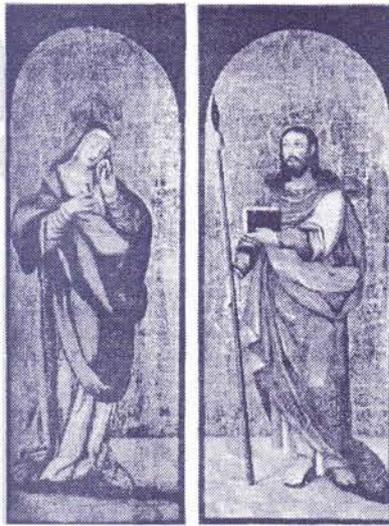

O Z N A M

Biblické čítania cez prázdniny sú prerušené. Opäť sa začneme stretávať, ak Pán dovolí, po Smolenických hodoch (termín ešte upresníme), každú sobotu o 18,00 hod na adrese: ul. SNP č. 150 u Janáčkových.

Miroslav a Viera Janáčkoví

www.smolenice.fara.sk

Kostol v Lošonci

Podľa archívnych prameňov existovala v obci fara už v prvej tretine 14. storočia, no o vzhľade a patrocíniu vtedajšieho kostolíku nie sú vonkoncom žiadne správy. Najneskôr k roku 1580 bol však spolu s ostatnou dedinskou zástavbou spustošený tureckými a protihabsburskými povstaleckými vojskami. Výstavba nového kostola sa mecenášsky spája s menom štedrej Anny Losonczy, ktorá zostala aj v časoch intenzívneho protestantizmu presvedčenou katolíčkou. Táto vdova po smolenickom hradnom pánovi, barónovi Krištofovi Ugnadovi (+1588) sa druhýkrát vydala za vplyvného grófa Žigmunda Forgáča, neskoršieho uhorského palatina. Celé smolenické panstvo (vrátane Lošonca) zanechala manželovi svojej dcéry, významnému protitureckému bojovníkovi Tomášovi Erdődymu. Na Lošonec však Anna pamätala aj na smrteľnej posteli a časť svojej finančnej pozostalosti odkázala tamojšej farnosti na stavbu nového murovaného kostolíku zasväteného jej patrónke, sv. Anne. Pozostatkom tejto stavby asi z rokov 1600-1615 je hlavná loď dnešného lošonského kostola s jednoduchou obdĺžnikovou dispozíciou pôdorysu a hrubým, rustikálnym charakterom bez výrazných dobových slohových znakov. Priečeliu dominuje jednoduchá vstavaná veža štvorcového pôdorysu ukončená ihlancovou strechou. Hneď v tom čase, v nepokojnom období tureckého pustošenia vznikol aj vysoký kamenný múr, ktorý mal v prípade potreby plniť obrannú funkciu. Pôvodnú formu presbytéria (svätyne) chrámu nepoznáme, dnešný polygonálny uzáver presbytéria, zaklenutý valenou lunetovou klenbou s hrebienkami, je výsledkom prvej barokovej prestavby v roku 1714. Postupne do chrámu pribúdalo aj vnútorné zariadenie, z ktorého sa dodnes zachovala drevená kazateľnica vykazujúca znaky jednak už retardovanej boltcovej ornamentiky a súčasne aj prvky aktuálne vrcholne barokové (lambrekynový záves baldachýnu kazateľnice). Z daného obdobia a zrejme aj tej istej lokálnej rezbárskej dielne pochádzajú sochy svätých uhorských kráľov, umiestnené dnes nad oltármi bočných kaplniek. V ďalšej etape – do roku 1753 – dostal kostol svoju súčasnú dispozíciu gréckeho (rovnoramenného) križa, teda pristavali sa obe bočné kaplnky. Napokon, začiatkom 20. storočia bol do chrámovej svätyne umiestnený nový oltár s ústredným súsoším v tabernákovom nadstavci, predstavujúcim patrónku kostola, sv. Annu s malou Máriou. Autor tohto súsošia vytvoril aj ďalšie sochy svätých v bočných kaplnkách: sv. Jozefa a sv. Antona Paduánskeho. Samotný oltár bol v duchu historizujúcich a eklektických tendencií zhotovený v neorenesančnom štýle, pričom v ornamentálnej drevorezbe a celkovom farebnom riešení sú evidentné aj ohlasy rokoka. Nástrpná maľba v zložitom kvadrilubovom štukovom rámovaní predstavuje Pána Ježiša ako priateľa detí a je situovaná medzi dvomi protiahlymi lunetami v presbytériu tak, aby ju mali pred očami práve školopovinní návštevníci chrámu. Obdobne vznikla asi v dvadsiatych alebo tridsiatych rokoch 20. storočia.

PhDr. Ingrid Štibraná

K obrázku: v SNG v Bratislave je tzv. **Erdődymovský epitaf z roku 1596**, pochádzajúci zo skonfiškovaného majetku Erdődymovcov z Hlohovca (pôvodne boli zrejme v smolenickej hradnej kaplnke). Sú to sv. Mária a sv. Tomáš apoštol, podľa mien i individualizovaných zobrazení čít tváre vyzerajú ako kryptoportréty objednávateľov tohto epitafu – grófa Tomáša Erdődyma a jeho manželky Márie Anny Ugnadovej, dcéry lošoneckej mecenášky Anny Losonczy – Ugnadovej. Podobiže samotnej Anny Losonczy nie je známa.

Organista JAROSLAV & spol

Hudobná tradícia Cirkvi je podkladom neoceniteľnej hodnoty a vyniká nad všetky ostatné umelecké prejavy. Liturgický úkon nadobúda dôstojnejší ráz, keď sa služby Božie konajú slávnostne so spevom a za aktívnej účasti ľudu. Spevom veriaci prejavujú svoju vieru, zbožnosť, povznášajú myseľ k Bohu a jednotou hlasov prehlbujú jednotu srdca. K jednotnému spevu napomáha inštrumentálna hudba, ktorú reprezentuje organ. Keďže organ sa zvukom svojich tónov najviac približuje k ľudskému hlasu katolícka Cirkev ho v liturgii uprednostňuje. Organista svojou činnosťou sprevádza ľud! (nie ľud určuje ako má hrať organista), aby spev bol zbožný, dôstojný, a jednotný. Na túto funkciu je potrebné hudobné vzdelanie, teologické základy, viera a taktiež osobná angažovanosť.

Službu organistu vykonávam v Neštichu takmer 23 rokov, počas ktorých sa vystriedalo viacero kňazov. Aj keď veriaci to možno tak nevnímajú, pre organistu predstavuje každá takáto zmena novú situáciu. Novosť sa prejavuje v odlišnom speve, prístupe a takisto v požiadavkách. Na väčšie sviatky v Neštichu môžeme počuť aj menší ženský spevokol pod vedením organistu. Spolu sa tak snažíme prispieť k tomu, aby sa veriaci človek mohol stretnúť v kostole s hodnotnou hudbou. V terajšej dobe sú to speváčky Majka, Nelka, Ivanka, Marcelka, Sonka a Janka. Spevokol začal svoju činnosť v r. 1984. Za toto obdobie sa vystriedalo veľa dievčat, ktoré prispeli svojim spevom, za čo im všetkým patrí srdečná vďaka. Aby si spevokol v Neštichu zachoval svoju tradíciu, s radosťou privítame aj nové speváčky.

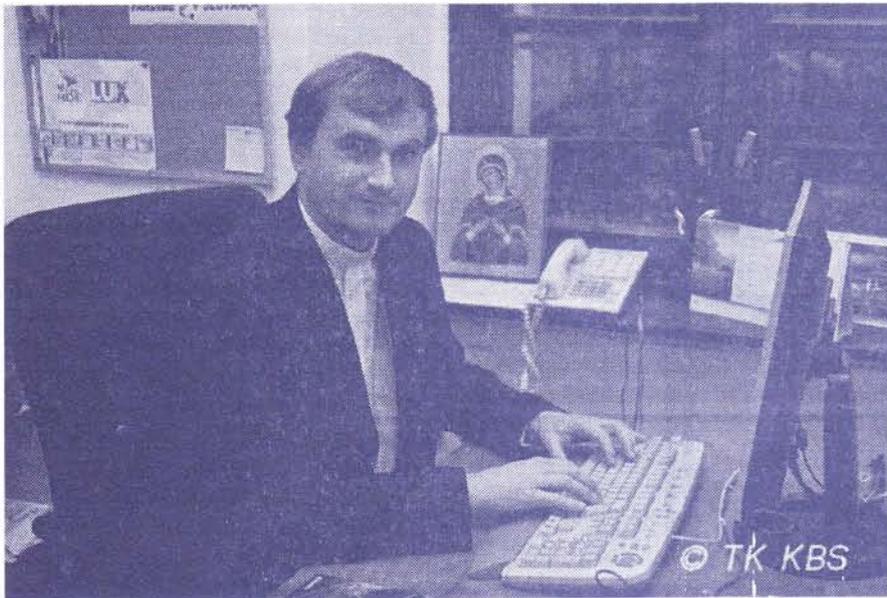
Na záver ďakujem organistom zo Smoleníc Katke Pisarovičovej a Jozefovi Murárovi, ktorí ma zastupovali v čase mojej neprítomnosti, ako i speváckam z radov veriacich, Márii Hačundovej, Márii Ormandyovej, Elene Slámovej a Celestíne Brázdovičovej, ktoré tiež vypomáhajú aj pri pohrebných obradoch. Ešte raz všetkým srdečná vďaka.

Jaroslav Jelenek

VLASTNÝMI SLOVAMI

„Viera predpokladá zdravý rozum“ vdp. CSILic. JOZEF KOVÁČIK

Riaditeľ TV LUX, riaditeľ TK KBS, hovorca KBS

Dovoľte mi pozdraviť vás v mene našich čitateľov ako aj redakcie Smolenického posla. Vieme, že pôsobíte pri Konferencii biskupov Slovenska ako jej hovorca a riaditeľ tlačovej kancelárie. Ste mediálnym odborníkom, a tak si hneď na úvod dovoľím položiť vám otázku týkajúcu sa vášho odborného zamerania. Stále častejšie sa stretávame s javom, že kňazi sú i odborníkmi v rôznych oblastiach. Vy sa špecializujete na problematiku médií. Prečo práve médiá?

Keď som študoval v Ríme a dokončil som základný kurz teológie, tak sme rozmýšľali kadiaľ ďalej, akú špecializáciu si zvoliť. Práve vtedy sa otvárala špecializovaná fakulta, ktorá ako prvá na svete začala vychovávať hovorcov a ľudí pre tlačové kancelárie, teda tých, ktorí sa stanú akýmsi mostom medzi inštitúciou a médiami. Vtedy mi bolo ponúknuté štipendium na túto fakultu. Po dohode s mojim nadriadeným arcibiskupom som si zvolil túto fakultu a začal som študovať Fakultu Inštitucionálnej komunikácie na Univerzite Santa Croce. Pracoval som už predtým externe vo Vatikánskom rozhlas, pripravoval som relácie zo sveta študentov, takže akosi sa to všetko zbehlo a dostal som možnosť študovať na tejto fakulte.

Žijeme v dobe informácií. Dennodenne sa nám dostáva cez rozhlas, televíziu, noviny a časopisy množstvo informácií, z ktorých je nutné si vyberať. Ako vnímate mediálnu gramotnosť slovenských veriacich?

Nielen u veriacich, vôbec mediálna gramotnosť obyvateľstva na Slovensku je veľmi nízka. Je to prakticky tým, že sloboda, ktorú máme, nám priniesla aj jej určité zneužitie, a keďže u nás bola 40 rokov diera vo výchove k zodpovednosti, tak sa to logicky prejavuje aj vo vzťahu voči médiami. Kým inde v západných krajinách bola určitá kontinuita, u nás bola jedna veľká diera vo vzdelávacom systéme, v mnohých oboroch, no a médiá, to samozrejme dokážu veľmi rýchlo využiť. Hlavne tie komerčné, pretože komercia vždy bude o tom, ako zarobiť, mať zisk a práve oblasť zisku, a vôbec

podnikania je dnes na Slovensku jednou veľkou džungľou. To znamená, že mnohí ľudia sa neorientujú podľa morálnych hodnôt, ale otázka výšky zisku určuje všetky pravidlá. V médiách zisky dokážu byť veľmi veľké. Len za minulý rok na Slovensku mala najväčšia komerčná televízia čistý zisk po zdanení, zaplatení všetkých výdavkov 1 miliardu 200 miliónov. Na malom Slovensku, ktoré má 5 a pol milióna ľudí. Čiže kto vie točiť peniaze v médiách bez toho, že má morálne zábrany, tak dnes dokáže mať obrovské zisky.

Spomenuli ste komerčnú televíziu a napadá mi v tejto súvislosti projekt, o ktorom sa hovorí v posledných mesiacoch – televízia Noe. Čo je to vlastne za projekt? Keby ste nám ho v krátkosti predstavili.

Globálne je trh televízie v strednej Európe v bývalých komunistických štátoch vo veľkej kríze. V Európe je pnutie duálneho systému- medzi komerčným vysielaním, ktoré sa dostalo do priamej konfrontácie s verejnoprávnym vysielaním. Verejnoprávne médiá začínajú hľadať svoje miesto, strácajú dych. Ako keby si mnohí ľudia, hlavne vlády a zodpovedné inštitúcie, prestali všímať zodpovednosť verejnoprávných médií za vzdelávanie národa a myslím si, že tu ešte troška potrvá, kým verejnoprávne médiá nájdu svoj priestor, svoje miesto. Vrchol určitej degradácie, nastal počas uplynulých rokov, keď vládli people metre a vládu dodnes, čiže len sledovanosť rozhoduje o tom, čo sa vysiela, čo sa pripravuje. Boli sme svedkami toho, že dokonca aj verejnoprávne médiá boli vtiahnuté do hry rôznych veľkých reality show. Keď sme sa zamýšľali nad projektom televízie Noe, viacerí nám povedali, že sme si vyvolili ideálny čas, pretože už to ďalej nemôže klesať do nejakých väčších zvrhlostí a ľudia sú znechutení, chcú počuť seriózný hlas. Potrebujú relácie, ktoré ich zabavia, ale na druhej strane

ich nebudú degradovať len na nejaký obchodný článok, ktorý bude od nich očakávať len sledovanosť a následne peniaze. Čiže televízia Noe vznikla ako alternatívna televízia, nechce sa hrať na konkurenciu ani Markíze, ani Jojke ani STVéčke. Chce alternatívne ponúknuť program, ktorý divák hľadá. To znamená, že v okamihu, keď je presýtený komerciou, hľadá niečo, čo by ho naplnilo, čo by ho zabavilo príjemným spôsobom, a to mu chce televízia Noe ponúknuť. Keď vznikla v máji 2006, začala vysielat' 10 hodín denne, ráno od 8.00 do 12.00 a večer od 18.00 do 24.00. S tým, že mala ambíciu pridávať každý rok aspoň dve hodiny denne. Od mája sa zvýši vysielanie o 4 hodiny navyše, teda už budeme vysielat' 14 hodín denne a v horizonte niekoľkých rokov by sme mali pokryť celý deň vysielania. Prinášame hrané filmy, rozprávky, dokumenty, hudobné relácie, súťaže, chystáme spravodajstvo, čiže televízia NOE sa pomaličky buduje, aby sme neponúkli naraz niečo, čo budeme uberať, ale niečo čo divákovi môžeme pridať.

Čiže to je vlastne taký pozitívny moment v tom našom mediálnom priestore. Druhou stranou mince je určitý útok na diváka či už cez spomínané komerčné médiá alebo rôzne formy manipulácie verejnou mienkou. Ako sa môže divák, poslucháč, čitateľ, brániť voči komercii, negatívnym vplyvom, manipulácii prostredníctvom médií?

V prvom rade je dôležitá rodina, tá bude vždy dôležitá, nenahradí ju absolútne nič. Pretože v škole učiteľ odovzdá určité vedomosti, je s deťmi určitý čas. Povedzme kňaz sa s nimi stretne v nedeliu na svätej omši, možno občas aj cez týždeň, ale drvivá väčšina času prežívaného deťmi je v rodine. To znamená, že ak je zdravá rodina, ak si dokážu vybrať program a následne o ňom diskutovať, povedať si čo je tam dobré, čo je tam zlé, tak tie deti vyrastajú v prirodzenom prostredí. Ale vieme, že rodina je čím ďalej tým viac v kríze a rodičia chodia z práce väčšinou neskoro domov, na deti nie je čas... Čiže v tejto kritickej situácii je dôležité, aby aj spoločnosť ponúkla minimálne základy, abecedu mediálneho vzdelávania. Takže to, že sa od budúceho roka chystá aj takýto projekt v školách môžeme len „kvitovať“. Otázkou samozrejme bude ako budú pedagógovia na to pripravení, či to bude znova len určitá záťaž alebo či umožnia aj im samým sa v tejto oblasti vzdelávať. Ale opakujem znova, tým najdôležitejším prvkom zostane rodina. Tú nenahradí absolútne nikto.

Napadá mi otázka v súvislosti s tým, čomu sa hovorí bulvár. Keby ste nám v krátkosti vysvetlili čo to bulvár je, čo nám prináša, prípadne berie.

My si niekedy s takou úzkosťou hovoríme „Pane Bože, v akej dobe to žijeme?“ Ale nemáme tak celkom pravdu, pretože odkedy vznikla žurnalistika ako taká, bulvár tu bol veľmi rýchlo medzi nami. Keby sme si dnes zobrali noviny, povedzme z obdobia kedy žil Don Bosco v Turíne, a keby sme si prelistovali vtedajší bulvár, tak by sme zostali veľmi prekvapení, akým spôsobom informovali o tomto človeku, ktorý nakoniec urobil obrovské dielo a my si dnes pamätáme Don Bosca a jeho dielo a nie tých rôznych bulvárnych redaktorikov. Ale naozaj nie je to niečo nové. Je dôležité sa

s tým vedieť v určitej dobe vysporiadať a vedieť si vytriediť, čo v živote potrebujem, a čo nie. Ak nejaká fabrika zamori územie, tak za to dostane obrovskú pokutu, ak toto niekto urobí v duchovnej oblasti, vo vnútri, v človeku, tak zrazu za to nik nie je zodpovedný. Bulvár znečisťuje veľmi radikálne vnútorné prostredie človeka. Človek si zoberie noviny alebo si pozrie nejakú bulvárnu televíziu a odchádza s pocitom, že všetko je zlé, všetko je negatívne, nič sa neopláca v živote robiť... A ak sa toto opakuje deň čo deň, ten človek sa stáva mrzutým, neprijemným, nemá víziu v živote, stáva sa negatívne naladeným. Toto je to bezprostredné ovocie bulváru. Vždy bude bulvár zaujímať hriech suseda, to čo sa deje u suseda, čo sa deje u celebrit, ale ja hovorím ľuďom, aby si skúsili týždeň nekupovať bulvár. Ušetriť a za ten týždeň, čo vyhodí na bulvár, si môžu kúpiť kvalitnú knihu.

A na druhej strane tie informácie, čo bulvár ponúka, nijako pozitívne neovplyvnia náš život, informácie, ktoré nám bulvár ponúka, absolútne k životu nepotrebujeme. Za týždeň sa to dá overiť a človek, ak má trocha rozum, si to dokáže uvedomiť.

Čo by ste odkázali čitateľom nášho farského časopisu?

Aby mali úctu k pravde. Aby pri skúmaní dokázali ísť, ako sa hovorí „ad fontes“, teda ku prameňom. To znamená nielen reagovať tak, že „ved' to predsa bolo v televízii, ved' to predsa ktosi napísal, tak to musí byť pravda“, ale aby sa držali zdravého rozumu, pretože viera predpokladá zdravý rozum. Čiže my kresťania sme dnes paradoxne práve tí, ktorí hovoria- „pozor, rozum treba používať, lebo človek, ak neverí v Boha, uverí čomukoľvek.“ Čiže, aby dokázali rozdeľovať to podstatné od nepodstatného a pravdu od lži.

Dakujeme za rozhovor!

Zhovárala sa iš

TELEVÍZIA DOBRÝCH SPRÁV

POVZBUDENIE VERIACIM
PRÍLEŽITOSŤ HLADAJÚCIM
PRIATELSTVO OSAMELYM
HLAS ZABÚDANÝM

LUX

www.tvnoe.cz
www.tvlux.sk

Príjemná cesta z práce

Odchádzam z práce väčšinou unavená, nasadám do auta a púšťam si rádio, kde mám automaticky naladené Rádio Lumen. Oázu pokoja po celodennom dni. Prichádzam na križovatku, zbadám pred sebou traktor a je mi jasné, že som sa zase zaradila do zlého pruhu. Prečo som si zas raz nevšimla autá predou mnou? Ved' na tej frekventovanej križovatke budem zase dlho čakať na zelenú a nemám šancu predbehnúť ten traktor. Budem mať časový sklz päť minút. Ani dnešný deň nie je výnimkou, vodiči predou mnou, za mnou, vedľa mňa sú nervózni a najradšej by sa už videli doma. Po krátkom čase počúvania rádia sa moja nálada zlepšuje. Lumen je naozaj svetlom na mojej ceste domov. Mám pohyblivú pracovnú dobu. Končím o štvrtej, niekedy o piatej alebo až o šiestej. Veľmi sa mi páči poobedňajšia relácia Svätí pre svet, ktorej autori pripravujú program o svätcoví dňa. Ich jazyk je moderný, výstižný a ich slová prenikajú až do duše. Sú ako malé plamienky, ktoré rozhoria to dobré v nás. Domov prídeme plná pokoja a povzbudenia. Často je mi doslova ľúto, že som už dorazila do cieľa a musím vypnúť

(mš)

RÁDIO LUMEN

Kto nenavštívil pražské Jezuliatko, nebol v Prahe!

Na Malej Strane „v Karmelitánské“ ulici stojí chrám, ktorý je súčasťou kláštora rádu bosých karmelitánov a je zasvätený „P. Marii Víťezné“. V tomto kostole našla prýbytok soška uctievaná nielen v Čechách, ale aj po celom svete známa ako milostivé pražské Jezuliatko („karmelitánský Ježíšek“).

Pôvod pražského Jezuliatka poodkrýva pôvabná legenda: V južnom Španielsku na rozhraní 11. a 12. storočia neďaleko rieky Guadalquiviry medzi Sevilou a Cordobou stál mužský kláštor. Bola to doba, keď Španielsko pustošili nájazdy Maurov. Aj tento kláštor bol zbúraný Maurami a mnohí mnísi boli zabití. Niektorým sa podarilo ujsť a rozprchli sa na všetky svetové strany. Po čase sa do trosiek kláštora vrátili štyria mnísi, ktorí tento nájazd prežili. Jeden z nich sa volal Jozef a vynikal zvláštnou úctou k Dieťaťu – Ježišovi a k svätej rodine nazaretskej.

Mnísi usilovne každý deň pracovali na obnove spustošeného kláštora. V jeden deň na obed pracoval Jozef na dvore pri studni. Prišlo k nemu malé chlapča a oslovilo ho: „Jozef, poďme sa modliť!“ Brat Jozef sa začal modliť „Anjel Pána“ a chlapča sa pridalo. Keď prišli k slovám: „požehnaný plod života tvojho Ježíš“, dieťa povedalo: „To som ja!“ a v tom okamihu zmizlo. Brat Jozef nemohol zabudnúť na toto stretnutie. Úpenlivo si želal, aby sa Dieťa opäť objavilo. Denne na obed prichádzal k studni, ale Božský hosť nechodil. Časom brat Jozef zostarol, ale na svoj zážitok s Ježiškom nevedel zabudnúť. Aby trochu uspokojil svoje srdce, začal si z vosku modelovať sošku Dieťaťa, tak ako mu zostalo v pamäti. Nedarilo sa mu však vymodelovať ľúbeznu tváričku Ježiška. Po večeroch neustále prerábala hlavičku sošky, lebo stále nebol spokojný s jej výzorom. Jedného neskorého večera, vlastne už bola noc, unavený Jozef opäť modeloval sošku. No, opäť sa mu nedarilo a zrazu sa zjavilo Dieťa a povedalo: „Prišiel som sa Ti ukázať, aby si mohol dokončiť sošku podľa mňa!“ Brat Jozef bol taký okúzlený, že ruky mu samé od seba miesili mäkký vosk a modelovali ľúbeznu tváričku Ježiška. Zjavenie už zmizlo, ale Jozef prekypoval vnútorným šťastím. Bol nesmierne unavený. Položil si hlavu do dlani, aby si oddýchol. Rehoľník Jozef sa už, ale zo spánku na tomto svete neprebudil. Božský hosť ho odvolal do svojho kráľovstva.

Soška, ktorú Jozef zanechal, bola vrelo uctievaná v tomto kláštore. Kláštor začal prevíťvať. Hmotný prospech kláštora sprevádzal aj duchovný rozkvet, pokoj a mier. Prosby, ktoré boli prednášané Bohu pred touto soškou sa zázračne plnili. Jedného dňa prevor kláštora z vďačnosti venoval sošku španielskemu kráľovi. Keď sa dcéra z kráľovskej rodiny Manriques de Lara - Mária Maxmiliána vydávala (približne v roku 1556) na pražský kráľovský dvor, jej matka zo strachu, že dcéra odchádza do pohanského prostredia, jej ako ochranu pred pohanským svetom darovala sošku Jezuliatka. Tak prišlo Jezuliatko do Prahy. Mária Maxmiliána potom venovala tento vzácny klenot, ktorý ju spájalo so slnečným Španielskom a rodinou, svojej jedinej dcére Polyxene ako svadobný dar, keď sa v roku 1587 vydávala za Viléma z Rožmberka. Polyxena však čoskoro ovdovela a po čase sa opäť vydala za najvyššieho kancelára Zdeňka Popela z Lopkovic. Obe manželstvá zostali bezdetné, a keď v roku 1628 zomrel Polyxene aj druhý manžel, rozhodla sa darovať sošku karmelitánom u Panny Marie Víťezné. Odovzdávala ju prevorovi kláštora so slovami: „Dávam Vám, čo mám najdrahšie. Majte vo veľkej úcte túto sošku a bude sa Vám dobre vodit“. Zápisy tvrdia, že mala pravdu.

Samozrejme, ak uctieваме pražské Jezuliatko, neuctievame iba sošku, ale samotné Božie Dieťa, Ježíša, v jeho ľudskom i božskom rozmere. V dnešnej dobe k soške prichádzajú denne stovky návštevníkov z rôznych krajín sveta. Mnohí ľudia, ktorí sa pred Jezuliatkom modlia a volajú k Bohu, našli zázračné a neobvyklé vypočutia. Vracajú sa často späť, aby sa poďakovali. Jezuliatko dostáva mnoho votívnych darov. Má stovky šiat a plástikov vyšívajúcich zlatom, perlami a drahými kameňmi, ktoré vďační, milosťou obdarovaní prosebníci venovali s láskou nebeskému dieťaťu.

Věra Remešová a Ladislav Pokorný, MILOSTNÉ PRAŽSKÉ JEZULÁTKO, spracovala V.J.

JAPONSKO - krajina budúcnosti

123 miliónové Japonsko – krajina vychádzajúceho slnka, po druhej svetovej vojne doničená a ubolená, v súčasnosti patrí technikou, kultúrnosťou a disciplínou medzi najvyspelejšie krajiny sveta. Ak sa rozhodnete navštíviť Japonsko, už po príchode vás prekvapí organizovanosť každej činnosti, následná kontrola a disciplína, s akou sa možno nikde inde nestretnete.

Pracovné nasadenie

Ľudský faktor, ktorý tak často zlyháva v iných spoločenstvách sa tu viac-menej posúva na posledné miesto, alebo sa úplne vylučuje. S každým spolahlivým jednotlivcom, mladým či starým, sa vždy počíta. Začína to od najjednoduchšieho zamestnanca, ktorý patrí pod istého vedúceho, ten pod svojho, až je zastrešená celá spoločnosť. O jednom probléme rozhoduje viac ľudí a aby tu vládlo to správne pracovné tempo, vyžaduje sa automaticky od každého plné pracovné nasadenie aj šesť dní do týždňa.

Aj tá mladá Japonka, čo celý deň stojí vonku v uniforme pri vstupe do vášho hotela, stále sa usmieva a úctivo ukláňa, je presvedčená, že práve táto jej práca je veľmi dôležitá. Preto ju musí vykonávať svedomito a poctivo, lebo to od nej očakáva celá spoločnosť. Toto je ten fakt, ktorý sa stal základným kameňom rozmachu Japonska. Samozrejme, aj tu sú problémy, čo im predkladá každodenný život i príroda časťami zemetraseniami, no tým, že sa k nim stavajú so zodpovednosťou za svoju budúcnosť sa im darí prekonávať aj tie

najväčšie prekážky. Od roľníka na ryžovom poli cez asistenta v malej kancelárii, o ktorú sa musí deliť s ďalšími dvadsiatimi kolegami vrátane

vedúceho, až po inžiniera, ktorý pracuje na vývoji zasa nového rýchlovlaku, všetci majú jedno spoločné – byť užitočnými členmi svojej spoločnosti. Potom sa netreba našincovi čudovať, že tu všetko funguje.

Priestor

Telefónne, nápojové, suvenírové, zmrzlinové automaty, dokonca automaty na fotofilmy, hračky, spodné prádlo, kvety, lieky a ďalšie a ďalšie automatové prístroje, všetko je non stop v plnej prevádzke a stále doplňované. Pri vysokom počte obyvateľov v Japonsku sa ráta hlavne v mestách s každým priestorom. Do dvoj-troj metrovej medzery medzi budovami sú schopní vtesnať domček na bývanie. Tieto sa stavajú na tridsať centimetrovom betónovom základe, ostatné je z dreva, aj keď z vonku to nie je vidieť, no kvôli častým zemetraseniam je to potrebné. Veľké železobetónové a sklenené budovy majú zasa vždy niekoľko poschodí zo zeme so špeciálnymi konštrukciami odolnými voči otrasom. Núdzna je aj o miesta na parkovanie. Parkuje sa i na upravených strechách, v zemi, aj na špeciálnych výtahových poschodových plošinách. Moderné čerpacie stanice, kvôli využitiu priestoru nemajú stojany na čerpanie pohonných hmôt na zemi, ale pistole s hadicami visia na navijakoch priamo zo stropu.

Doprava

Osobné automobily sú v perfektných stavoch, technické kontroly sú aj na Japonské pomery veľmi drahé (90000 YEN- cca 28000 Sk). Jazdí sa tu po ľavej strane, povolená rýchlosť je v meste a väčšinou i mimo mesta 50 km/hod. Okrem platnej diaľnice – 100 km/hod sa nedá ani predbiehať, kvôli skoro stálej plnej stredovej čiare, čiže zaradíte sa do kolóny a päťdesiatkou napredujete. Autobusy majú tiež zvláštnosť, každý má klimatizáciu. Cestovné sa platí pri vstupovaní, na každej zastávke sa rozsvieti cena, ktorú vhodíte do automatu pri dverách vedľa vodiča. Keď máte celú bankovku, automat vám

kom, nie je to problém. Všade ich je dosť. Vodič vás usadí vždy do čistého auta. Licenciu s fotografiou má zreteľne uloženú pod čelným oknom. K dispozícii máte klimatizáciu, rádio a samozrejme aj televíziu so zabudovaným navigačným systémom. Na ňom si môžete kontrolovať smer jazdy, nehovoriac o tom, že taxikár vám automaticky vytlačí z taximetra blok o zaplatení. Vlaky, ktoré sú nosnou a najrýchlejšou časťou osobnej dopravy v Japonsku, sú vždy čisté, chodia v presných časových intervaloch a zastavujú vždy na tom istom mieste. Je ich viac druhov. Od obyčajných súprav až po super rýchle šinkanueny. Ďalší spôsob na presun osôb sú pohyblivé chodníky, kde kráčajúci chodec dosiahne rýchlosť pomalšieho cyklistu. Je ich tu tiež neúrekom a odstavné plochy pre bicykle sú často preplnené a majitelia bicyklov musia parkovať kade-tade popri obchodoch, plotoch, v bočných uličkách, čo núti policajtov raz za čas urobiť v kritických miestach zber bicyklov. Ak ste mali smolu a odviezli aj vás, môžete si ho za 2000 YEN – cca 600 Sk ísť vykúpiť späť. Policajti sú naozaj na dohľadanie poriadku. Žiaden bežne nerozdáva pokuty a ak ste vbehli do zákazu, alebo ste prešli na červenú, slušne vás upozorní a vysvetlí prečo to nemáte robiť.

Kultivovanosť

Slušní a ohľaduplní sú aj Japonci medzi sebou. Ak niekto má podozrenie, že by mohol mať napríklad chrípku, ihneď si nasadí plátenný chránič na nos a ústa, či je to v obchode, vo vlaku alebo v práci. Našincovi sa potom zdá, že miestami zazrel ďalšieho Michaela Jacksona. ☺

Skrátka nedá sa Japoncom nič uprieť z ich kultúrnosti, technickej vyspelosti a hlavne vysokej disciplíny a spoločenského uvedomenia. Môžeme teda už teraz povedať, že Japonsko je krajina nového tisícročia.

Foto a text jj

vydá drobné. Ak sa chcete zviať taxikár

ako si strčila pod bundu fľašu fermetu. Prečo alkohol? Nevie, možno ho potrebuje. To ma zaskočilo. Prečo ľudia kradnú? Viete, koľko sa človek narobí na úkor svojich detí, rodiny, aby si zarobil na živobytie? Príde, zoberie a nemyslí na to, že to musí niekto zaplatiť za neho! Stratila sa dôvera, ľudskosť. Chýba nám láska a viera v Boha. Bolo by na svete lepšie, keby sa každý držal Desatora.

Chcem to zmeniť, ale každý by mal začať od seba. Ľudia, prosím vás, vy nechcete, aby bol svet krajší, lepší, aby nám bolo dobre? Prosím, buďme lepšími. Modlím sa za vás!

pracujúca

NAŠI

Momentálne vo farnosti prebieha príprava mladých na birmovku. Prípravné stretnutia zatiaľ prebiehajú každý piatok po svätej omši a určite ste mnohí z vás niekedy rozčarovaní nad „prístupom“ niektorých birmovancov k príprave...v prvom rade je to príchod do kostola – väčšia časť vstupuje do chrámu nie ako do príbytku Boha, ale mám pocit, ako keby išli do kina alebo na zábavu...žuvačka v ústach, čiapka na hlave u chlapcov, žiadne pokľaknutie pred svätostánkom a ak, tak je to nejaký „paragraf“, ktorý sa im podarí vykúziť a to už nehovorím o prežehnaní sa...

V druhom rade je to správanie sa počas svätej omše - rozprávajú sa, šuchajú, uškŕňajú...celkovo prezentujú totálny nezáujem...potom sa natíska otázka, prečo vlastne chcú ísť na birmovku? Neodsudzujem, lebo viem, že ich správanie odzrkadľuje výchovu v rodine... Nemôžu robiť to, čo nemajú vzít... Viem, že nadávanie a neustále upozorňovanie veľký úspech mať nebude, skôr to bude mať opačný efekt, preto vás chcem poprosiť nielen o neustálu a vytrvalú modlitbu za nich – birmovancov, ale aj za nás, aby sme pre nich boli dobrým príkladom, ktorý ich pritiahne bližšie k Bohu, príkladom, z ktorého môžu čerpať a napraviť tak svoje správanie, zmýšľanie ... lebo Boh každého volá k sebe, a to rôznymi spôsobmi a cestami...čo ak sme práve my nástrojmi v Božích rukách, aby sme im pomohli....? Boh je úžasný, láskavý, milosrdný a miluje každého jedného z nás ... a ja verím, že birmovanci to pochopia a zažijú tiež... Pán nech vás žehná!

dj

NETEŠÍ NÁS!

Siedme je NEPOKRADNEŠ!

Porozprávam vám príhodu, ktorá ma zosmutnela. Áno, bola som smutná, veľmi smutná.

Stalo sa to v jednu stredu. Pracujem v potravinách. Pristihla som známu,

B
I
R
M
O
V
A
N
C
I

Viete, že?

Neštich vznikol na území, ktoré vtedy patrilo panstvu „Boleráz“. Kráľ BELO IV. ho v r. 1240 daroval trnavským reholným sestram – klariskám. Neskôr celé panstvo kúpil František Pálffy a zdelil ho Ján Pálffy.

Z kanonickej vizitácie bolerázskej fary je známe, že Neštich mal vtedy 461 obyvateľov, ktorí všetci boli rim. – katolíckeho vyznania.

Až v r. 1960 sa premenovaná obec Smolenická Nová Ves (Neštich) zlúčila so Smolenicami

Lošonec pravdepodobne tiež patril k bolerázskému panstvu, a tak sa po storočiach stali Lošonec a Neštich našimi filiálkami. Ak viete o tom niečo viac, váš príspevok veľmi radi uverejníme v ďalších číslach nášho časopisu.

mg

JAZYKOVÉ OKIENKO

M a g n i f i c a t

M a g n i f i c a t

My soul magnifies the Lord,

Velebí moja duša Pána

and my spirit rejoices in God my Saviour;

a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi,

For he has regarded the lowliness of his handmaid;

lebo zhladal na poníženosť svojej služobnice.

behold, henceforth all generations shall call me blessed.

Hľa, od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia,

Because He who is mighty has done great things for me,

lebo veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný,

and holy is His name;

a sväté je jeho meno

And His mercy is from generation to generation,

a jeho milosrdenstvo z pokolenia na pokolenie

on those who fear Him.

s tými, čo sa ho boja.

He has shown might with His arm,

Ukázal silu svojho ramena,

He has scattered the proud in the conceit of their heart

rozptýlil tých, čo v srdci pyšne zmýšľajú.

He has put down the mighty from their thrones,

Mocnárov zosadil z trónov

and has exalted the lowly.

a povýšil ponížených.

He has filled the hungry with good things,

Hladných nakrmil dobrotami

and the rich He has sent away empty.

a bohatých prepustil naprázdno.

He has given help to Israel, His servant,

Ujal sa Izraela, svojho služobníka,

mindful of His mercy --

lebo pamätá na svoje milosrdenstvo,

Even as he spoke to our fathers --

ako sľúbil našim otcom,

to Abraham and to his posterity for ever. Amen.

Abrahámovi a jeho potomstvu naveky. Amen.

mš

Pokrstení...

Sebastián Košťál, nar. 6.2.2007, pokrstený 15.4.2007,
Dávid Rábara, nar. 19.3.2007, pokrstený 15.4.2007,
Nikola Vašková, nar. 19.2.1998, pokrstená 17.4.2007,
Roman Saloň, nar. 28.10.1997, pokrstený 17.4.2007,
Martina Vyrnová, nar. 10.3.1998, pokrstená 17.4.2007,
Anna Sedláková, nar. 5.3.2007, pokrstená 22.4.2007,
Sofia Okruhlicová, nar. 31.3.2007, pokrstená 22.4.2007,
Miriám Vyrnová, nar. 1.7.2001, pokrstená 22.4.2007,
Martin Belica, nar. 1.5.2007, pokrstený 10.6.2007.

Ved'ich, Pane, po ceste svätosti!

Zosobášili sa...

Maroš Slezák a Jana Jánošíková,
 14.4.2007 v Smoleniciach,
Viliam Hečko a Erika Krajčetrovičová,
 28.4.2007 v Smolenickej Novej Vsi,
Massimiliano Zanon a Aneta Stehlíková,
 1.5.2007 v Smoleniciach,
Patrik Korytár a Jana Dobrovodská,
 5.5.2007 v Smoleniciach,
Tibor Baranovič a Gabriela Galačová,
 12.5.2007 v Smoleniciach.

Pane, posväcuj ich lásku!

Odišli na večnosť...

Mária Rakovská, rod. Benková, nar. 24.6.1933, zomrela
 10.4.2007, pochovaná v Smoleniciach,
Pavol Rakovský, nar. 19.4.1929, zomrel 18.4.2007,
 pochovaný v Smoleniciach,
Domínik Buchanec, nar. 3.9.1905, zomrel 28.4.2007,
 pochovaný v Lošonci,
Petronela Kozárová, rod. Hlavatá, nar. 22.2.1928,
 zomrela 16.5.2007, pochovaná v Smoleniciach,
Anton Hankovič, nar. 23.2.1949, zomrel 1.6.2007,
 pochovaný v Smoleniciach,
Štefan Chynoranský, nar. 18.10.1925, zomrel 6.6.2007,
 pochovaný v Smoleniciach.

Uved'ich, Pane, do svojej slávy!

MILÉ DÁMY! Je tu opäť leto a my odkladáme zbytočné kusy odevov. V istých situáciách to nevedí a oko poteší, ale do kostola nie je vhodné chodiť odhalené jednak z úcty k Eucharistii, ale aj kultúrnej uvedomelosti. Do žiadnej rímskej baziliky vás nepustia s holými ramenami, či v príliš krátkej sukni. Nehovoriac o tom, že zrejme žiadna z nás by nešla na významnú spoločenskú udalosť nevhodne odhalená. Azda si Ježiš pri pohľade na nás neraz povie „kto je bez viny, nech hodí kameňom“ ako žene z evanjelia. Ale nebolo by nám to trápne?

red

SMOLENICKÝ POSOL – vydáva Rímskokatolícky farský úrad Smolenice. NEPREDAJNÉ! Redakčná rada: Patrik Bacigál, Miroslava Gregušová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Marianna Šestáková, Ivana Štibraná
 Registračné číslo OÚ v Trnave – 1/On/91